

Dobrogea noastră

Îmbătoarește toată țara. Împlinirea a zece ani de efectivă stăpânire românească a Dobrogei.

În momente mari, cari trebuie să ne ducă gândul spre trecutul acestui fel de pământ înălțat de apele râului Istru și scăldat de valurile mării, pentru că, apoi, analizându-l situația prezentă, să-i putem prezări viitorul.

În greșim deloc afirmând că acest pământ e românesc, nu numai pentru că face parte din țara românească pe care o stăpânește, dar pentru că a fost locuit din cele mai vechi timpuri de Traci, apoi de Romani, pe care ce alcătuiesc substratul etnic al poporului nostru.

În vâlcele barbare au trecut furtunoase peste acest pământ, ca și peste cel din jurul Dunării, fără a lăsa urme de stăpânire temelnică.

În timpul până la năvălirea turcilor în Europa, pământul dobrogean a fost în stăpânire directă și într-o permanentă dependență de imperiul din Bizanț.

Când Bizanțul a căzut în mâinile pășunilor turci și-au întins imperiul și asupra Dunării au ocupat și pământul nostru. Războiul a lăsat rane prea adânci, în însăși structura intimă a sufletului omenească.

Cicatrizarea acestor răni, nu e o chestie de ani. Nu voi exagera, dacă voi spune că refacerea morală postbelică reclamă, cel puțin, jertfa unei generații.

Războiul a creat o desconsiderare a vieții. Sub spada, constant amenințătoare a morții, în starea aceea de continuă nesiguranță a zilei de mâine, omul trăia, după o diviziune a timpului anormală. Anul devenise o răstălmăchare a timpului.

Sub așteptarea execuției „triumfale a morții”, instinctul își reclama dreptul la viață, în toată plenitudinea ei, prin exagerarea intensității, ca o compensare a duratei sacrificiului. Măine mor! Era suprema motivare a tuturor acțiunilor, cari sub

un regim normal ar fi fost taxate, de simple acte de nebunie.

Dar, incontestabil, că noțiunea de viață e în strânsă legătură cu acele de credință și morală. Aceste din urmă nu capătă contur, decât văzute prin prisma celei dintâi.

Și, deasemenea, viața nu capătă sens, decât atunci când e privită ca un mijloc, ca o posibilitate de valorificare a ființei omenești, în fața unei entități, pe care această ființă și-o impune involuntar. Omul are, în mod imperceptibil credința în ceva supraomenească, credința, care rezultă din conștiința nimicniciei de sine, în fața marelui neînțeles. Iar viața nu poate fi privită, decât ca o ocazie de cât de mică valorificare, în fața zeului ridicat involuntar.

Morala? Nu e decât o broderie, țesută de la sine, pe gherghelul credinței. Și această broderie e cu atât mai frumoasă, cu cât gherghelul e mai pretențios.

Ori ce a adus războiul? Războiul a adus, în mod fatal, o desconsiderare a vieții. Odată, acel mijloc de verificare de valori dispărut, credința și morala au devenit fulgi în vânt...

Baloane imponderabile, pe cari vântul raționalismului le poartă de aici, colo...

Și, când omul începe să consulte raționalismul propriu, asupra acțiunilor sale, e ușor de văzut la ce se ajunge. Mintea omenească e prin esența ei, prea slabă și găsește întotdeauna argumente pentru acțiunile cele mai eliberate de cătușele morale.

Azi, când frigurile postbelice au trecut, când nesiguranța vieții a dispărut printr-o inerție misterioasă, rezultatele fenomenului s-au perpetuat totuși. E cazul cuielor bătute în ușa. Cuielile au fost scoase, dar urmele au rămas.

Necredința și imorala! Mai mult. Printr-o acțiune reciprocă, din efecte

REÎNTOARCERE LA CREDINȚĂ

de VASILE DORNEANU

Intotdeauna, în istoria omenirii, marilor evenimente le urmează o epocă de convalescență, care consistă într-o reîncadrare în mersul normal al vieții. Eveniment, între evenimente, a fost marele război.

Războaiele anterioare, deși mai lungi în timp, nu aduceau decât dislocări parțiale, cari se reparau îndată prin influența anturajului normal a locului răvășit. Războiul cel mare, deși scurt ca durată, prin dimensiunile sale spațiale, a adus în sânul tuturor popoarelor — direct sau indirect — deformațiuni de așa natură, încât o revenire nu e posibilă, decât printr-o sforțare intimă, fără a aștepta un concurs excentric.

Din multiplele laturi ale reîncadrării, de care vorbim mai sus, cea mai principală este desigur consolidarea morală.

Fiindcă din acest izvor, se vor revărsa, în mod natural, apele pline de balsamul misterios al sănătății, asupra tuturor domeniilor răvășite, înlesnind vindecarea.

Și perioada aceasta de revenire la normal variază desigur cu intensitatea evenimentului. Războiul a lăsat rane prea adânci, în însăși structura intimă a sufletului omenească.

Cicatrizarea acestor răni, nu e o chestie de ani. Nu voi exagera, dacă voi spune că refacerea morală postbelică reclamă, cel puțin, jertfa unei generații.

Războiul a creat o desconsiderare a vieții. Sub spada, constant amenințătoare a morții, în starea aceea de continuă nesiguranță a zilei de mâine, omul trăia, după o diviziune a timpului anormală. Anul devenise o răstălmăchare a timpului.

Sub așteptarea execuției „triumfale a morții”, instinctul își reclama dreptul la viață, în toată plenitudinea ei, prin exagerarea intensității, ca o compensare a duratei sacrificiului. Măine mor! Era suprema motivare a tuturor acțiunilor, cari sub

un regim normal ar fi fost taxate, de simple acte de nebunie.

Dar, incontestabil, că noțiunea de viață e în strânsă legătură cu acele de credință și morală. Aceste din urmă nu capătă contur, decât văzute prin prisma celei dintâi.

Și, deasemenea, viața nu capătă sens, decât atunci când e privită ca un mijloc, ca o posibilitate de valorificare a ființei omenești, în fața unei entități, pe care această ființă și-o impune involuntar. Omul are, în mod imperceptibil credința în ceva supraomenească, credința, care rezultă din conștiința nimicniciei de sine, în fața marelui neînțeles. Iar viața nu poate fi privită, decât ca o ocazie de cât de mică valorificare, în fața zeului ridicat involuntar.

Morala? Nu e decât o broderie, țesută de la sine, pe gherghelul credinței. Și această broderie e cu atât mai frumoasă, cu cât gherghelul e mai pretențios.

Ori ce a adus războiul? Războiul a adus, în mod fatal, o desconsiderare a vieții. Odată, acel mijloc de verificare de valori dispărut, credința și morala au devenit fulgi în vânt...

Baloane imponderabile, pe cari vântul raționalismului le poartă de aici, colo...

Și, când omul începe să consulte raționalismul propriu, asupra acțiunilor sale, e ușor de văzut la ce se ajunge. Mintea omenească e prin esența ei, prea slabă și găsește întotdeauna argumente pentru acțiunile cele mai eliberate de cătușele morale.

Azi, când frigurile postbelice au trecut, când nesiguranța vieții a dispărut printr-o inerție misterioasă, rezultatele fenomenului s-au perpetuat totuși. E cazul cuielor bătute în ușa. Cuielile au fost scoase, dar urmele au rămas.

Necredința și imorala! Mai mult. Printr-o acțiune reciprocă, din efecte

continuare pe pag. 2-a

Reîntoarcere la creștinism

de Pr. M. GAVRILESCU

„Atunci mi-am întors pentru întâia oară privirea spre cele din lăuntrul mele”.

(Sf. Augustin, Confesiuni)

Știința savanților pasivi, disprețuitori și ate, alungând principiile generoase ale creștinismului din preocupările ei și protestând contra idealului creștin sub motiv că e dușmanul naturii și în contradicție cu viața pământească, a schimbat concepția noastră despre viață și a produs ast-fel impulsia generală de distrugere și răsturnare ce bântuie de la război și până-n prezent.

Retrasă în pereții reci ai cabinetelor de studii, s'a înmagazinat în creierul savanților, lăsând sufletul gol și neluminat de lumina eternă. Experiența dureroasă făcută ne-a dovedit însă că nu mai putem merge înainte pe acest drum neluminat. Și observăm cum apar timid la orizontul vieții sufletești al omenirii zorile unei vieți nouă de reîntoarcere la creștinism, cum crainicii științei pure „își întorc privirile spre cele din lăuntrul ale lor”, preconizând luminarea sufletelor cu lumina pură a lui Iisus Hristos.

Cu prilejul deschiderii cantinei studenților „Gutemberg” distinși profesori universitari — reprezentanți ai științei pure, — au recunoscut că experiența vieții creștine aplicată ca normă de conducere la acea cantină, a dat admirabile rezultate pentru viața sufletească a studenților. Profesorii au promis o cât mai apropiată conlucrare între biserică și universitate. D-l Profesor Aristide Bazilescu subliniind valoarea morală și educativă a rezultatelor obținute prin aplicarea principiilor creștine în organizarea cantinei Gutemberg, a declarat că timp de un an n'a fost nevoie să se aplice nici o pedeapsă întru cât disciplina a fost rezultatul convingerilor morale ale studenților.

continuare pe pag. 2-a

Războiul

de T. C. STAN

Cineva îmi spunea mai zilele trecute: „E de-ajuns să citești „le feu” de Henry Barbusse, ca să nu mai pui în viață mâna pe-o armă”.

Am zămbit naivității prietenului meu, care își închipuia că o carte datorită unui iluminat idealist, cum e Barbusse, poate corijă o întreagă stare regretabilă de lucruri. În treacăt fie zis, Henry Barbusse, prin eroare, e considerat în țara noastră ca un ins îngrozitor, o sperietoare. În realitate e doar un umanitarist creat la școala suferinții: după ce și-a slujit patria în timpul războiului, luat prizonier, târât de soartă până în Scandinavia, trecut prin focul războiului și prin suferințele unei boale de piept contractată în tranșee, Barbusse apare dinpovră, ca o victimă a măcelului

mondial.

Oricât de convingătoare ar fi cartea pomenită mai sus, cu pagini de revoltă de scârbă și peste tot îmbimbăta de o adâncă iubire de oameni, nu va putea nimici în sufletul omului, cel mai otrăvitor spin răsărit acolo, ura.

Ambulanțele militare au un singur leac pentru toate boalele: sarea amară. Doctorii păcii dintr'a treia decenie a veacului curent, au un singur leac pentru distrugerea războiului: hărția. Se scriu topuri imense de hărție; se redactează pacturi, păcțușe și păcțisoare. Totul nu e decât praf în ochii multșilor. Soluția radicală nu vine nici dela congresele de mai multe ori pe an ale vilegiaturistilor diplomatici, la Geneva, nici prin declarații mai mult sau mai puțin so-

lemne făcute la un pahar de șampanie.

Problema războiului, iarăși de actualitate, va avea alte mijloace de combatere.

Dar mai întâi să analizez, pe cât îmi permit coloanele acestui ziar, cauzele războiului.

Sunt unele naturale, adevărate, iar altele false provenite din interesul cuivă de a ține în sclavie mulțimile, prin amenințări. Primele vor trebui remediate; celelalte desvăluite, în adevărata lor lumină, noroadelor.

Printre cauzele naturale, voi pomeni prea apropiata cognățiune a omului cu maimuța. Instinctele rele ale fiarei, setea de sânge și de măcel n'au putut fi distruse în câteva mii de ani. Pojghița de civilizație a veacului curent, ascund sub ea, încă, animalitatea, care apare imediat ce sgârâie puțin cu unghia. „Suntem încă aproape, foarte aproape — zice Jack London

continuare pe pag. 2-a

CONCERT

Duminică 28 Oct., orele 9 seara marele maestru George Enescu va da, în Sala Teatrului, un concert de vioară, acompaniat la piano de d-l N. Caravia.

Reîntoarcere la creștinism

continuare din pag. 1-a

Impresionantă a fost confesiunea bătrânului om de știință D. profesor Saba Ștefănescu, care, într-o emoționată cuvântare, a mărturisit că de la 18 ani a simțit un mare gol sufletească, nemai primind sf. împărtașanie și lăsând biserica pe planul secundar. A recunoscut că universitatea ocupându-se numai de instruirea științifică a studenților, a neglijat sufletul ei, a cărei deplină formare sufletească, universitatea nu o poate forma fără sprijinul bisericii.

Incheind D-sa a spus: „Sunt fericit că văd reînvierea educației religioase pe care am primit-o în casa părintească și apreciez binefacerile ei în organizarea vieții studențești. Asemănătoare a fost și declarația D-lui profesor Hurmuzescu. Pe acest drum nou de aplicare în viață a principiilor moralei creștine ne-am hotărât și noi să mergem și dacă un domn-pietrean-care n'are nici cel puțin meritul de a cunoaște știința savanților pasivi și ateți, făcând-o pe profetul—in imaginația lui bolnavă—prevedea prohodul „Avântului”, prin faptul că n'el scriu ațâția preoți, apoi noi îi răspundem: prin opera noastră de moralizare a vieții publice, oficiem în adevăr prohodul vieții de tristă amintire a vremurilor fanariote.

PR. M. GAVRILESCU

Redacționale

Calaboratorul nostru, D-l T. C. Stan ne roagă să atragem atenția cititorilor „Avântul” cum că D-sa nu este una și aceeași persoană cu D-l C. G. Stan fostul director (sau așa ceva) al defunctei foști „Făclia”.

De altfel D-l C. G. Stan nici nu face parte dintre colaboratorii gazetei noastre. Aceasta spre a se preîntâmpina orice confuzie.

Domnii abonați cari au rămas în restanță cu plata abonamentului sunt rugați să-l achită cât mai neîntârziat.

Rugăm stăruitor pe toți cei ce ne trimit articole spre publicare să nu le facă prea lungi.

Spațiul restrâns al ziarului nostru nu ne permite publicarea unor astfel de articole.

Pe lângă faptul că din cauza unui articol lung suntem nevoiți să lăsăm afară alte articole și știri, ni se strică și aranjamentul estetic al coloanelor ziarului.

REINTOARCERE LA CREDINȚĂ

continuare din pag. 1-a

au devenit cauze, la generația actuală. Au adus în mod implicit, desconsiderarea vieții—atât proprii, cât și a altuia—și a avutului apropiatului.

Zilnic, coloanele ziarelor sunt pline de crime, sinucideri, jafuri, violuri.... Mai numeroase la orașe ca la țară, ceiace demonstrează expunerea mea, căci slăbirea credinței și imoralitatea sunt stări de fapt la orașe, necontestate de nimeni.

Increderea într-o dreptate și o mângâiere a unei puteri supraumane a dispărut.

Cel sărac nu se consolează într-o răsplătă târzie, ci bagă mâna în vâslul altuia.

Nenorocit în dragoste—nimeni nu pretinde să se ducă la mânăstire!—nu mai crede într-o mângâiere, obținută la sânul suprapământesc, ci—și sboară creierii....

O consultație scurtă, în fața tribunalului propriu:

Conștiința, având de avocat: raționamentul și afacerea e clasată îndată....

Remedii? Revenirea nu e chestie de ani, ci de generații. Nu exagerez—cum am mai spus—că generația actuală și poate și cea viitoare, vor fi generații sacrificate pe altarul necredinței, cu zâmbetul raționalismului pe buze... Căci e o copilărie a crede că remediarea se poate obține prin sancționarea cazurilor izolate.

Osândind la moarte chiar, pe acela care a dat în cap vecinului pentru o vorbă sau pentru că a trecut hatul, să nu credem că nu se vor mai ivi alte cazuri, atunci când constrângerea nu vine din interiorul sufletului propriu, ca un imperativ categoric.

Revenirea reclamă timp îndelungat. Avem nevoie de un reconfortant moral, care trebuie infiltrat, chiar la rădăcina generației, care se ridică. Aici începe adevărata operă de reîncreștinare. Și suntem scutiți de greutatea căutării aceluia, care să ne redea credință într-un sens al vieții. N'avem decât să-l regăsim.

E Iisus. El singur este neurologul, care ne va mântui de nevroză actuală. Opera e grea și anevoioasă.

Ea trebuie să consistă în convingerea individului că Iisus sălășluiește într'ansul și că nu poate fi impus din

exterior. E misiunea grea a preoților actuali și oricine își dă seama de pregătirea excepțională, pe care o necesită clerul. Cu cuvântul și mai ales cu fapta, minunea se va înlăpătu cu timpul.

Iar generația—adică partea din generație, cu pretenții culturale—trebuie să învețe odată că raționalismul nu poate constitui o enfiat absolută, salvatoare.

Raționamentul e un aperitiv. Deschide pofta de mâncare, pentru că să nu te poți sătura niciodată, și de aici desaxarea, dezastrul, nefericirea!

Sunt frumoase jongleriile raționalismului, dar să fii sigur întotdeauna de băutura răcoritoare a Absolutului.

E necesară o recutremurare plină de groază și admirație în fața marilor taine ale naturii, pentru că să poți simți apoi fiorii calzi și binefăcători ai refugierii sub mantia plină de mister a Atotputernicului....

Sunt lucruri, în însăși sensul celor exprimate, în manifestul „Crinului alb”, de „șefii” generației noastre.

....Pe acești săteni ai spiritului îi urim. Am vrea să le turnăm o picătură de neliniște, care să-i turbure din beatitudinea lor animalică; o picătură de otrăvă care să simtă vântul nebuliei și al morții; o lovitură de târnăcop care să le dărîmăm coioabele murdare și să-i facem să primească oxigenul pădurilor de brazi și înălțimilor celeste. Să nu mai hiberneze sugându-și ursărește labele. Să-și amintescă de marile întrebări. Să le deschidem cu forța ochii plini de urdori somnoroase. Să-i spălăm de Samariteanul și să le arătăm frumusețea fără de asemănare și nouitatea de fiecare clipă a lumii și a vieții. Căzuți într'un extaz porcin, ei au uitat de Dumnezeu. Au pierdut simțământul pentru taina destinului uman. Necunoscând extazul și pasiunea divinului, n'au fost niciodată cutremurări de înțelesul adânc al răstignirii lui Cristos“.

(„Gândirea” Anul VIII No. 8-9 Manifestul „Crinului alb”)

VASILE DORNEANU

EPIGRAMĂ

MOTTO: Unui ofițer care scrie la gazete.

În loc să-avansezi, în scris
Tu mai rău te-ai compromis,
Astfel că din ghinărar
Ai devenit un biet căprar.

LAICESCU

Fără titlu

Koch Weser, actualul ministru de justiție al Germaniei, pregătește o mare reformă relativă la „cercetarea paternității” și anume:

I. Căutarea paternității este permisă, iar tatăl natural va fi obligat să plătească alimente pentru copilul natural.

II. Dacă tatăl natural e lipsit de mijloace, tatălul natural va fi el obligat să plătească alimente pentru nepotul natural (dăgitim) adică pentru fiul natural al fiului său legitim—și—

III. Dacă mama (desigur o femeie nemăritată) afirmă [desigur trebuie să și dovadă] că sunt mai mulți bărbați care o putea fi socotiți ca tați al copilului, acești toți, vor fi obligați să contribuie la—alimentarea—copilului lor natural.

Vra să zică, după această mare reformă în Germania va fi permisă cercetarea paternității, a pater-paternității și al pluralo-paternității. Cred însă că her ministru Weser ar putea trage mâța, pardon, reforma de coadă, să o lăture și mai al naibii, permițând și cercetarea pater-pater-paternității și a stră-pater-bunico-bunicității și iată de ce: Dacă tatăl natural e sărac, dacă tatăl tatălui natural n'are parale și dacă tatăl tatălui a tatălui natural e lipsit de mijloace, cine să plătească alimentarea stră-nepotului natural?

Desigur această obligație să fie a stră-bunicului natural; dacă n'ar fi așa, reforma lui Her Weser n'ar fi nici așa de mare—nici prea eficientă.

În ceea ce privește, copilul natural—10 toți naturali, cred că her Ministru scrântit-o.

Mai întâi, va fi o mare harababură de numire lor. Cum va zice micuțul copil natural? Tata No. 3, tata No. 8, tata No. 5.

Ei bine, acești tați vor fi obligați să pună niște zgârdite de tablă sau argint [după pungă] în forma celor care le poartă humalii din gări, pentru a fi cunoscuți. Să va trebui un regulament care să-i oblige să pună numere mari și vizibile în spate, ca să trăsăurile de piață, pentru a fi cunoscuți de copilașul natural, poate chiar și de mamă, țica copilașului fericit cu 10-15 tați.

Și-apoi, mă tem că permiterea cercetării pluralo-paternității, gândindu-mă din punctul de vedere—femenin—va încuraja pluralo-concubinajul și, din punctul de vedere—masculin—indirect, de groază, emigrarea sexuală tare peste graniță, unde ravagii legii lui Her Weser n'au ajuns încă.

Însă, legea este numai în proiect

Cred și așper că marele sfetnic, om Dreptății din Germania, va observa la timp unele mari încercuțuri ce înundă marea reformă juridică și cercetând om mai mare monocul—citate marele său proiect, va junge poate să se convingă, înainte de a-l legitima, că marea sa operă socială, ar fi f. f. eomod într'un mic-mic coș cu hârtă mângălite

COSTACHE

Citiți și răspândiți

„AVANTUL”

Războiul

continuare din pag. 1-a

—de strămoșul nostru care se cățăra prin copaci.”

Setea aceasta de sânge, luată la indivizii izolați, se manifestează sub forma criminalității izolate; în masă, ia forma războiului. Omul în general e bun. A provocă războiul, înseamnă a da de exemplu pe cei puțini și degenerați.

În această direcție trebuie încredințate silințele noastre: în direcția desrădăcinării instinctelor rele din sufletul uman.

Distrugerea publicațiilor belicoase; arderea pe un auto-da-le gigantic, a întregii literaturi ațătătoare și îndemnătoare la ură. Infiltrarea în sufletul multărilor a adevărului creștin, că orice viață e sfântă, că orice om e aproapele nostru și că sângele fiecărei victime cade pe capul ucigașului și a întregului lui neam, până la a lă-a spiță.

Toate celelalte cauze ale războiului,

lui, le socot mincinoase.

În primul rând creșterea prea mare a populației care, după oarecare legi economice, trebuie să stăvilească. Ori pământul nostru, această bogată planetă, binecuvântată de D-zeu cu toate darurile, poate hrăni, după ultimele socoteli, o populație de 9 miliarde de oameni, adică de 6 ori mai mare decât cea actuală. În plus, văd arămată constructivă a muncitorilor viitorului, desfășurând, canalizând, fertilizând ținuturi azi moarte, industrializând regiuni bogate, azi neproductive; dând într'un cuvânt, posibilități de viață unei omeniri cu mult sporită peste cifra de 9 miliarde.

Așa dar ipoteza înmulțirii populației într-o prea mare populație, este falșă, este una dintre cele mai cinice minciuni din câte au fost vre-odată lansate.

Ar fi apoi jocul cererii și ofertei, a concurenței, adică războiul econo-

mic, acela care ar deslăntui războiul noroadelor. Dar oare cine dictează economia țărilor? Cine are interes să înfrângă pe alții ca să-și sporiască jitițiile? Câțiva indivizi cocoțați pe căi piezișe din ghișeele băncilor n'fruntea comunităților politice. Câțiva speculanți, câțiva înșețai de aur. Sub tirania lor popoarele gem scrâșnind din dinți. Sunt exploatații muncii altora, ghiftuiți, depe urma suferințelor milioane de lucrători.

Legenda biblică a Turnului Babel găsește aci aplicare:

Milioane de oameni cari lucrează la construirea unui turn uriaș, al cărui folos, scop ultim nu-l văd nici unul din ei. Dar în ziua când își vor da seama, toți cei mulți, de zădărnicia lucrului lor, când vor înțelege în fine că tot sângele pe care îl varsă, îl varsă pentru ambiția unui stăpân invizibil și tiran, atunci se vor încurca limbile și din turn nu va mai rămâne decât o piatră pe piatră.

Ei, bine, acești stăpâni, invizibili și răi, nu se mulțumesc cu atât în ziua când calculul contabilicesc le a-

rată o scădere a beneficiilor, atunci asmuță echipele de muncitori exploatați, unele asupra celorlalte.

Această stare de lucruri trebuie să înceteze....

Idealistii să deschidă ochii multărilor. Să le arate prăpastia pe marea ginea căreia stau. Să arate goluria pe care, ultimul război, le-a lăsat printre noi; mormintele proaspete milioane de morminte sub care dorm frații și părinții noștri.

Omul singur se împacă cu apropierea lui. Doi săraci își împart trăteș între ei, fără luptă, bucata de pâine neagră. Armonia trebuie să cucerească din nou umanitatea.

Destul cu războiul, această glumă sinistrală! Națiunile desarmate și înbibate de avântul sănătos al muncii și al iubirii, să pornească la cucerirea pământului, care e al tuturor, târnăcopul și sapa, nu cu pușca și cu asfiziantele.

T. C. STAN

la Camera Agricolă

În ședința din 11 oct. a. c. consiliul de direcție al camerei agricole a luat următoarele hotărâri importante în folosul agricultorilor. Președintele al camerei M. Corbu a comunicat că din salariul D-sole procurat un număr de șase mașini semănătoare Unikum Drill din care cu câte zece rânduri și 2 cu câte rânduri. Aceste mașini nici o dată nu vor fi luate de la comunitate, ci li s'a repartizat, fără contribuție în scris al D-lui Mihai Corbu. Ele însă vor fi supravegiate buna întreținere de organele camerei și de către agronomii regionali.

Pe lângă aceste șase mașini donate comunelor de către D-l M. Corbu, camera a mai cumpărat încă opt mașini de semănat același sistem, tot de câte 10 rânduri și le-a repartizat în special comunelor de la S. în ordinea următoare: com. Boboia, Zănești, Costișa, Șerbești, Ragomirești, Războieni, Grumăzești, Bodești-Preciști: de fiecare comună câte o mașină.

Din fondul prevăzut pentru mașini instrumente agricole se vor mai cumpăra încă 12 mașini de semănat.

Luându-se în discuție chestiunile privitoare la ramura zootehnică s'a mai hotărât ca deocamdată să se amâne zece tărași de la Popăuți șapte din Transilvania rasa Syntall.

În ședința din 25 oct. a. c. s'a mai hotărât a se lua de către camera de la casa de credit a agricultorilor din acest județ suma de 1000.000 (un milion lei), pentru provizionarea agricultorilor cu grâu de sămânță selecționat — Agricultorii vor plăti 9 lei pe kgr. plus dobândă de 12% — întrucât grâul se va da pe credit — iar diferența de preț între cumpărare și procurare — 1 leu la kgr — va fi suportat-o camera din fondul special pentru procurare de sămânță.

Agricultorii sunt obligați a prezenta grâul de sămânță — Sperăm că lucrând astfel camera agricolă va înlesni pe agricultori în această direcție și va contribui în chip real la ofensa grâului.

Groaznic accident de cale ferată

Trenul simplon No. 3 care venea Sâmbătă noaptea dinspre București, s'a ciocnit, în stația Recea, situată la 8 klm. de Slătina, pe la orele 2.20 cu acceleratul No. 24 care venea de la Sibiu.

Ciocnirea a fost foarte violentă.

Dela acceleratul 24 s'au sfărâmat vagonul de bagaje și 2 vagoane de cl. III. Dela simplon s'a sfărâmat vagonul de bagaje și vagonul de dormit.

Dintre călătorii ambelor trenuri sunt numeroși morți și răniți.

Pagubele sunt evaluate până acum la 12 milioane lei.

Se spune că în timpul groazniciei nenorociri stația era pustie.

Călătorii coborâți din trenuri n'au găsit pe nici un funcționar. Cu mare greutate s'au putut cere ajutoare de la stațiile din apropiere datorită unor călători care șiau telegrafia.

Nenorocirea aceasta a produs o mare consternare în toată țara.

Vineri 26 Oct. s'a sărbătorit, în toată țara, aniversarea a 10 ani dela reconstituirea Cehoslovaciei în stat independent. Sărbătoarea aceasta a fost viu simțită de toți românii, pentru că de poporul cehoslovac ne leagă bucurii și suferinți asemănătoare în trecutul istoric atât de sbruciat.

După Te-deum-ul oficiat la Catedrală în prezența autorităților civile și militare, s'au făcut serbări școlare și, ca manifestări de simpatie, la Praga s'au trimis telegrame Ministerului de instrucție al Cehoslovaciei.

Liceul „Petru-Rareș” a trimis următoarea telegramă:

„Profesorii și elevii liceului „Petru-Rareș” din Piatra-Neamț (România) adânc pătrunși de sentimente de simpatie și admirație față de poporul cehoslovac — care sărbătorește astăzi 10 ani dela încheierea lui în stat independent, după ce a suferit atât de mult sub dominații străine, ca și poporul nostru — trimit acestuia și conducătorilor lui cele mai bune urări proaspete pentru salvarea păcii și a culturii europene”.

Duminică 28 Oct. se va sărbători, cu tot ceremonialul cuvenit aniversarea a 50 ani de stăpânire românească a Dobrogei.

După terminarea programului oficial, toate școlile din oraș vor face serbări arătând, în culorile, situația actuală a acestui pământ românesc, progresul realizat timp de 50 ani, și rolul lui în viitor pentru țara noastră.

Dela Consil. Comunal

Privitor la încheierea contractului cu firma Siemens & Schuckert din București, pentru refacerea luminei electrice, au survenit în ultimul timp noi greutăți.

Reprezentanții firmei pretind să se prevadă în contract clauza că plata diferenței de valută, ce ar exista în anul 1930, să fie în favoarea firmei.

Deși această clauză este subînțeleasă și nu ar mai fi nevoie de vre-o specificare, totuși firma vrea să fie prevăzută în contract pentru a nu se mai da naștere la discuțiuni și interpretări.

Pentru inserarea acestei clauze, urmează să fie convocat consiliul comunal, apoi aprobată de delegația permanentă a județului și apoi de către consiliul de miniștri.

Aceasta înseamnă o mare întârziere în încheierea contractului.

E vorba că Primăria să nu țină în seamă aceste pretenții, să someze firma să se prezinte pentru semnare, și în caz contrar să facă lucrările în regie, în contul firmei.

În ziua de 15 Oct. 1928 Maria D. Costache Enache din comuna Șerbești s'a prezentat la postul de jandarmi și a reclamat verbal contra individului Ștefan D. Mareș din aceea comună pentru tovere și insultă. Cazul se cercetează.

Corpul Portărilor Trib. Neamț

Publicație de Vânzare No. 7565

Anal 1928 luna Octombrie în 20 zile

Conform jurnalului Trib. Neamț s. I sub No. 6199/928 se publică că în ziua de 10 Noiembrie ora 10 dim se va vinde prin licitație publică la fața locului în com. Bistricioara jud. Neamț averea mobilă sechestrată prin proc. verbal No. 3970/928 de la D-l Bercu Șocher tot din acea comună, în prezența creditoarei Adela Lupu din Piatra-N. avere care se compune din: Una mașină completă cu roată pentru fabricat sifon cu tub acid carbonic. Un aparat de umplut sifoane și aparat de umblut sticle de limonadă.

Un rezervor de apă și un ciubar de strecurat apă. Una mașină de umplut sticle cu bere completă compusă din patru bucăți anume: mașină de umplut, o presă pentru dopuri, un cazan și pompă. Un zecimal fără greutate 142 sticle sifoane a câte un litru și 10 sticle a câte 2 litri. 270 sticle limonadă a', litru O cadă cu aparat de spalat sticle, Una căruță de 2 cai pe arcuri pentru transportul sifoanelor.

Vânzarea se va face pe bani gata iar taxele către stat și portăriei privesc pe D-nii cumpărători.

Portărel, I. DURAC

Dos. No. 660/1928

Polite Protestate

Gh. Cozma Călugăreni	500
Avram Aronovici Birjar	6500
Const. Gr. Mihai Girov	5000
T. Nemțanu B. Precista	3500
V. N. Tăutu Dragomirești	5500
Grigore Cozma	1000
Ion Gh. Ilie Roznov	2000
V. Gh. a Anei și N. D. Crăescu Războieni	4000
Gh. V. Cozma și I. Gâlbează Călugăreni	8000
M. S. Hascalovici Piatra-N.	10000
Elias Herșcovici croitor	4856
Gh. Munteanu	1400

Vizitați noua Frizerie Nicu Orășanu din Strada Cuza-Vodă 263.

George Enescu

Imi amintesc — din timpul fericității — când eram elev al școlii normale din Piatra-N. — că pentru întâia oară l-am văzut în sala teatrului la un concert al său. Nu știam mai mult — ca mulți alții poate — decât că e cel mai mare artist din țara noastră și-i cunoscut peste hotare. Dar de unde-i și cum ajuns „cel mai mare” nu știam nimic. Fiind originar însă, din jud. Dorohoiu, mai pe urmă am aflat că el nu știam deloc părinții mei, rudele mele și alte persoane din comuna Broacăuți Dorohoiu, care mi-au spus că Enescu este dintr'un sătisor la câțiva chilometri de orașul Dorohoiu și satul meu.

Când era vorba de Enescu, totdeauna ascultam cu atenție, ca să aflu ce se spunea locuitorilor despre el, prin părțile acelea. Am cunoscut apoi sătutul lui natal, precum și celelalte sate și locuri legate sufleteste de Enescu. Cele auzite și celute despre Enescu, cu bucurie voioasă „Avântului” le povestesc mai jos:

Toți înaintașii după tată și mamă a lui George Enescu aveau frumosul dar al cântului. Străbunicul după tată al lui Enescu se numea Enea Galin,

care mai târziu și-a schimbat — din ce cauză nu se știe — numele de botez Enea, în cel de Enescu. Enea Galin s'a născut și a trăit în satul Zvoștița județului Dorohoiu. El a fost dascăl la Biserica din sat și așa cânta de frumos, încât nu se mai găsea altul prin părțile acele, care să-l întrecă.

Proprietarul moșiei de pe atunci — prințul Al. Moruzi ținea mult să aibă la biserică dascăli buni, pe care li plătea singur să le facă și alte înfrumusețări, iar la slujbă după hieruvicul și axionul, cântate cu măiestrie, zăreau galbenii pe strana iscusitului dascăl Enea Galin. Bunicul după tată a lui Enescu a fost preotul Gheorghe Enescu din Zvoștița, care a părăsit 52 de ani. Acest preot cânta strașnic din gură. Avea o voce îngerească.

Familia boierului Moruzi cu toate neamurile se ducea sărbătorile la biserică ca s'asculte slujba nespuse de frumoasă. De frumusețea slujbei pe care o oficia li merse vestea și era poftit prin alte sate și târguri. Un alt preot cu o așa voce minunată, nu s'a născut încă prin părțile acele.

Bunicii după mamă a lui Enescu au fost preotul Ioan Cozmovici și presbiterul Zenovia din târgul Mihaileni Județul Dorohoiu. Și acest preot cânta frumos nu numai din gură dar și din pian și chitară, lucru rar pe atunci.

Părinții lui Enescu au fost Constantin Enescu și Maria, care au fost înzestrați deasemenea cu talent muzical. Tatăl lui Enescu cânta admirabil din gură și vioară, iar soția sa din chitară. Nu i-a plăcut să se facă preot și a luat post în învățământul primar la școala primară din satul Vârful-Câmpului județul Dorohoiu. Dar firea lui deschisă, lăunată, care iubea libertatea și natura, n'a putut sta în cei patru pereți ai clasei și lăsând cariera de învățător, a intrat ca administrator de moșie la Gh. Cozmovici moșul soției sale. Prin muncă și economie, el a ajuns proprietar mare, căci a cumpărat moșia din Livezi-Vărnăv-Dorohoiu, iar cea din Cracalia-Dorohoiu, a înțeles-o în arenda Părinții lui Enescu au avut șase copii, dar toți le-au murit de mici. Al șaptelea copil a fost George Enescu, născut în micul sătisor Livezi-Vărnăv județul Dorohoiu. Scris a fost se vede, că dintr'un umil și necunoscut sătisor din județul Dorohoiu, să răsara cel mai mare lucefar al muzicii românești. Îngrijată ca să nu-l

prăpădească, ca și pe ceilalți copii, duioasa lui mamă — care era o femeie foarte religioasă — se ducea cu pruncul la Sf. Ioan cel Nou dela Suceava, unde îl închina și-i făcea rugăciuni pentru „sănătatea și fericirea lui.” Și avea dreptate soția părintelui Enescu din Dorohoiu, când spunea că o adevărată mamă, ca mama lui George Enescu nu a mai văzut.

Dela vârsta de 4 ani, George Enescu începuse să-și arate închinarea către muzică, făcând cu alți copii scripei de strujan din care cânta. Apoi tatăl său i-a cumpărat o vioară micuță și cântând a învățat frânturi de cântece ce le auzea dela tatăl său, ori dela scripicii satului. Era pe vremea aceea un lăutar vestit în Dorohoiu, Neoulai Chiorul, care a predat lui Enescu primele lecții de vioară, dar care nu și-a bătut mult capul, căci într-o zi a văzut că micul său elev îl întrecea. Tatăl lui Enescu văzând că, copilul său are talent, s'a dus la Eduard Candelă profesor la conservatorul din Iași, care, când a auzit pe Enescu cântând, a rămas surprins și i-a spus să nvețe noiele. Și le-a învățat Enescu — mai ușor decât își poate închipui cineva —

continuare pe pagina 4-a

Clipe de înălțare sufletească

Zilei de Luni, 22 Octombrie a.c. a fost hărăzită sărbătorirea unui mare eveniment în mișcarea culturală a orașului și județului nostru: deschiderea cursurilor liceului de fete și inaugurarea noului local de școală al acestui liceu, de sub conducerea doamnei directoare Eugenia P. Popovici. Învățământul secundar a înscris o nouă izbândă în calea înflorită a propășirii lui, iar populația acestui oraș ca și a județului nostru a dobândit încă un motiv mai mult de bucurie, pentru înlesnirile culturale puse la dispoziție, cu atâta trudă și spirit de sacrificiu, de către conducătorii ei sufletești.

Deși s'a inaugurat numai o aripă a acestui local, totuși cele cinci săli de clas, încăpătoare, luminoase, prevăzute cu tot confortul și mobilierul modern, cu parchet pe jos, cu sobe de teracotă, cu pupitre solide, cu instalație de lumină electrică, oferă toate posibilitățile pentru un învățământ plăcut, rodnic și sănătos.

La ora 11 a. m. se adună în una din sălile de clas toți invitații: Preoți, profesori, profesoare, ofițeri, doctori, avocați, autorități administrative și polițieniști. La ore 11¹⁵, sosind D-l Inspector școlar Gh. Gavrilescu, Șeful reg. XII Bacău cu D-l Prefect L. Pșepelinschi, se începe serviciul religios al sfințirii apei de către trei preoți și diacon în trunte cu Păr. Protopieru Gh. Popovici.

Ca un ecou al acestui serviciu religios, muzica militară de sub comanda D-lui Locot. Mareș intonează la stăruie duioasa și vibranta Rugăciune.

Primul cuvânt îl rostește doamna directoare Eug. Popovici, care arată solem și hotărât, însemnătatea zilei aceștia în istoria liceului de fete înființat acum 5 ani, cultura și educația solidă, care se face aici și de care au dat dovadă primele absolvente de anul acesta, reușite la bacalaureat, în proporție de 74%, cu o putare exemplară tot timpul anului.

Aduce mulțumiri Ministerului Instrucțiunii, D-lui Prefect și Domnilor parlamentari, Comitetului școlar, pentru concursul dat, cum și D-lui Dr. Comaniță care, ca Prefect în guvernarea trecută, a cedat 4000 de m. de teren cu 50 lei m. pentru clădirea acestui local.

Vorbește despre noua reformă a învățământului secundar cu gimnaziul de trei ani și liceul unic de patru ani, cu examenele de fine de an, despre grija specială pentru educația elevelor, prin cele trei categorii de educa-

ție fizică, morală și religioasă aceluiaș scopului înalt al acestora din urmă, nu atât de a îmbogăți intelectul, cât de a desvîlta personalitatea în cadrul cultivării însușirilor sufletești și formării caracterelor, sub egida doctrinei bisericești creștine.

Se adresează elevelor și le îndeamnă la muncă purtare corectă și nume bun, lor și școalei. Încheie dorind mulți ani fericți M. S. Regelui, Mihai I și Înaltei Regentei, terminând cu o telegramă de omagiu D-lui Ministru al Instrucțiunii, Dr. Angelescu.

D-l Inspector șef Gh. Gavrilescu arată meritele D-nei Directoare Eug. Popovici și a Comitetului școlar pentru reușita construirii noului local de liceu, importanța zilei aceștia în istoricul învățământului, menirea acestei școli în educația fetelor și sistăruște către autorități, către D-l Prefect, de care afirmă că și-a făcut în parte datoria și către Comitet, ca să lucreze mai departe cu aceeași râvnă, pentru întregirea proiectului noului local de școală.

D-l Prefect Leon Pșepelinschi, ca să scoată mai în relief avantajile învățământului de astăzi pentru tineret ca și pentru corpul didactic, aruncă o privire retrospectivă asupra trecutului nostru cultural, privit prin prisma celor trei direcții de manifestare: educativ, social și național. Începe cu curentul slavon inaugurat de Tamblac amintește de curentul grecesc din timpul lui Matei Basarab și V. Lupu, ajungând la avântul de redeșteptare națională, însuflețit de

Gh. Lazăr în Muntenia, de Mitropolitul Veniamin Costache și Gh. Asachi în Moldova.

Prima școală românească Seminarul Veniamin din Iași de la 1804 liceul Sf. Sava din București și prima școală românească de fete „Școala centrală” din Iași de la 18589 sunt întâiele începuturi de școală românească, după epoca fanariotă.

Universitatea lui Cuza Vodă de la 1862 atinge apogeul culturii. Progresarea învățământului, după cerințele vremii a atins iarăși culmea în noua reformă, înfăptuită de actualul Ministru, care pe lângă cele 7000 de școli primare ridicate sub guvernarea sa, și cele 588 de școli secundare, înzestrate cu localități noi, prin ajutorul ministerial, a mai cheltuit numai pentru școalele de fete din ultimii ani 50 de milioane de lei.

Urează spor la muncă profesoarelor și elevelor acestei instituții, dorind mulți ani M. S. Regelui, Înaltei Regente și D-lui Ministru Angelescu.

Muzica intonează iarăși imnul regal, ascultat cu pietate de întreaga asistență.

Se servește apoi invitaților o gustare bogată, la care iau cuvântul D-nii Inspector șef școlar pentru D-na Directoare, D-l Prefect pentru Comitetul Ghiteșcu pentru cei doi lei: Leon Pșepelinschi și Leon Mrejeru, care au dat concursul lor neprețuit ridicării acestui local, Păr. V. Constantinescu, D-l Vasilco și săteanul V. Arnăutu.

În tot timpul gustării, muzica militară a distrat asistența cu diferite arii ocazionale.

Pr. GH. VERȘESCU

O situație dureroasă

S'a arătat de către mulți și în multe rânduri situația învățătorului. Dar nimeni nu a avut. Nimeni nu s'a gândit la soarta lui. Nimeni nu s'a gândit la îndreptarea acestei situații; și mai ales la situația tinerilor începători. Ieșit de pe băncile școlii cu un mănunchi de cunoștințe mai mult sau mai puțin îndestulătoare, tânărul învățător pășește în lumea cu sufletul deschis cu un ideal mare: de a participa și el la luminarea masei de jos.

Dar, sărmanul, toate visurile și speranțele, entuziasmul cu care era înarmat i se pierde când dă de realitatea crudă.

Nu intră într'un sat ca vai de capul lui, sărac, fără local de școală — cu toate că școala e cu mai multe posturi — școala în elne știe ce casă închiriată de către comitetul școlar.

Dar nu vrea să se știe nimic despre aceasta. El trebuie să muncească să-și expue sănătatea, viața lui, să facă din imposibil, posibil să realizeze lucruri mari!

Și mult mai cere și învățătorului Toamnă, Frig. Vine iarna. Gazda nu-i face foc în sală căci nu are lemne. Nu are de unde pune. Să cumpere învățătorul.

S'a împlinit luna. Nu i mai găsește masa până nu achită pe luna treia. Bani nu-s. De acasă nu-i mai dă. I-a dat destul 6 ani în școală. Se duce să împrumute de la D-l Director. Nu-i dă. N-au venit statele de leafă și nu are nici un ban. Rabdă, ține, și așteaptă. Se înfăoșează decepționat la gazdă, și se culcă flămând, dar cu mângâierea că e „apostol al neamului”!

Dimineața se școală își îmbracă hainele — uniforma pe care a purtat-o în ultimul an de școală — și se duce la școală să-și facă datoria. Acolo e mai dureros! O oală mică. În ea cinci bucăți scilfoade, o oală dată de omul de casă — catelra — și o blănă dată tot de omul de casă — scaunul —. O iconiță adusă de acasă de părinți și... fă-ți-tine datoria, munceste, crează personalități, căci țara te răsplătește...

— Au venit statele... Bucurie mare. Când colo: 1900 lei, una mie nouă sute lei pe luna S. plimbrie, din care se mai reține nu știu cât.

De ce numai una mie nouă sute de lei? Nu știe nimeni!

Dar numai începătorii? și ceilalți... Ce face un învățător cu 2800 lei pe lună față de cum stau lucrurile astăzi? De unde gazdă, lemne, haine, ghețe, un abonament la un ziar sau revistă, de unde?

Și... doar suntem o țară mare, civilizată... și bogată... S'au făcut trenuri „Rapide” ce fac distanța Cer. ați-București în 9 ore..., avioane în curse, teatre, instituții de cultură, toate s'au făcut, dar la cei mai de jos nici nu s'a gândit măcar nimeni până acum.

Între altele rugăm pe cei în drept să se mai gândească din când în când și la învățători. Să nu le ceară numai muncă și iar muncă ci să le mai asculte și păsurile și durerile și să le constate neajunsurile.

D. DOMINTE

SOCIETATEA DE PAZĂ ȘI SIGURANȚĂ FIDUCITATEA

PRIMEȘTE ABONAMENTE LUNARE ȘI ANUALE
POSTURI ÎN RAIOANE ȘI POSTURI FIXE

PIATRA-NEAMȚ
STR. APELE MINERALE 5

COMPLECT RENOVATĂ CU
MASINI ȘI LITERE NOU
**TIPOGRAFIA JUD.
NEAMȚ**
32 — STR. ALEX. CEL BUN — 32
EXECUTĂ CU PREȚURILE CELE
MAI AVANTAJOASE
ORICE LUCRĂRI DE
TIPOGRAFIE
SI DE
LEGĂTORIE DE CĂRȚI

Abonamentele la „Avântul”

LA SATE LEI 120 PE AN
LA ORAȘE LEI 150 PE AN
PENTRU BĂNCI, INSTITUȚIUNI ȘI
AD-ȚII PUBLICE LEI 200 PE AN

RECLAME ȘI ANUNȚURI

cu prețuri reduse — primește
spre publicare ziarul

„AVÂNTUL”

GEORGE ENESCU

continuare din pag. 3-a

la un inginer violonist din Dorohoi și pe care după câteva lecțiuni, îl luase. Și așa pe zi ce trecea, făcea progrese minunate. Orice cântec îl auzea dela lautar — cu ocazia petrecerilor din casa tatălui sau — îl cânta așa de bine, de se mirau toți cei de la țară. Iar într-o zi tatăl sau i-a zis: „Mai Jorjac — căci așa îl desmierda — de acum scripea mea o dau în pod, cântă tu”. Și de atunci n'a mai cântat.

Toate aceste minuni muzicale, s'au arătat la Enescu între 4 și 7 ani, după care timp tatăl sau, după sfatul lui Eduard Candella, l-a dus la Viena, unde la vârsta de 11 ani, a terminat „cu excelență” toate cursurile și a obținut cea mai înaltă distincție: „Gesellschaftsmedaille”.

La 13 ani a fost trimis ca bursier la Paris de Regina Elisabeta, unde a debutat ca compozitor. La 14 ani a dat un concert în București, la care a asistat Regele Carol și Regina Elisabeta și printre altele Enescu a cântat și opera sa „Poema Română” care începe astfel: „Seara la achindii s'aude toaca, apoi clopotele, vine seara, amurgul, grierii prin iarba, liniștea nopții, zorii de zi cu concertul păsărilor, dimineața, răsăritul soarelui, clopotele la biserică, slujba, ieșirea și pe urmă: hora, chindia, ciocărlia...” Enescu a cântat-o dumnezește și lumea l-a aplaudat. Atât el, cât și părinții lui, care erau de față, au fost răsplătiți și medaliați de Regina Elisabeta.

De atunci... marele lucefar al muzicii românești, s'a ridicat strălucitor tot mai sus, întinzându-și razele sale strălucitoare — din fericitul sâtleț Livezi-Vârnav — până peste țări, mări și oceane....

Cine oare dintre noi, munitorii de rând ar putea să-i conteste valoarea talentului marelui maestru al muzicii neamului românesc? Desigur, nimeni. Deie dar bunul Dumnezeu, ca să ni-lie încă mulți și fericți ani, iar pe pământul țării noastre — atâ de scump plătit prin jertfa a mii și mii de eroi — să răsară și de acum înainte — în toate domeniile — și alți lucefari, spre cinstea, gloria și mărirea neamului românesc în lumea întreagă.

Cine dorește a afla mai multe despre viața lui Enescu, cine dorește a-i cunoaște pe Enescu — ca om — își poate procura dela „Viața Românească” — Iași, cartea „George Enescu” de Pr. N. Hodoroaba, care costă 40 lei și se vinde în scop de binefacere.

V. DOROHONCEANU
Învățător, Înd. Precizia-Neamț

IOAN TURNEA
AVOCAT
Str. Cuza-Vodă No. 254
PIATRA-N.

Tip. Județului Neamțu
Piatra-N. str. Alex. cel Bun 32